

S'ha parlat parlat molt del "misteri de Judas"; s'ha dit que Judas és un misteri.

Probablement, Judas no és més misteriós que els que, havent perdut la fe, s'han convertit en perseguidors de Jesucrist.

La persecució contra Jesucrist és sempre un "misteri d'iniquitat", equivalent a la negació de la ~~negació~~ encarnació del Verb. I no oblidem que, segons Sant Joan, (I-4-2,3) "en això es coneix l'esperit que és de Déu: tot esperit que confessa que Jesucrist s'ha encarnat, És de Déu; i tot esperit que no confessa que Jesús s'ha encarnat, aquest és anticrist."

Malauradament, Judas, ha perdut la fe, no creu que Jesús hagi vingut del Cel; no creu tampoc adhuc en les possibilitats d'una missió humana transcendental per part de Jesús. Tan cert és que qui no creu que Jesús ha vingut del Cel ha de creure que és un impostor. Ja en aquell temps, qui no creia que Jesús era el fill de Déu no podia creure en Ell.

Que Jesús havia perdut la fe no n'hi ha cap dubte. Recordeu la frase de Jesús durant el discurs de la Sinagoga de Cafarnaüm prometent la institució de l'Eucaristia; "Un de vosaltres és un dimoni." Ara bé, aquesta frase pronunciada un any abans de la mort de Jesús, era l'autèntica fitxa de Judas. Sant

Joan assegura que, parlant així Jesús, es referia al que havia de trair-lo.

L'ambient en que fou pronunciat aquest discurs prometent el pa de vida no podia ésser més hostil i tempestuós. Jesús s'adonava perfectament que en dir que aquest pa de vida no seria com el manà, ni com el pa que acabava d'alimentar una multitud, sino que seria el seu mateix cos i la seva mateixa sang, la fe de la major part de l'auditori ja no el seguia i molts fugien escandalitzats.

Però Jesús - diu Sant Joan - que sabia qui creia i qui no creia, i que àdhuc sabia qui el trairia, digué als Dotze:

-Vosaltres també us en voleu anar ?

Sant Pere respon:

- On anirem, Senyor, Vos posseiu paraules de vida eterna, i nosaltres creiem que vós sou el Sant de Deu."

Jesús, com trobant natural que cap dels dotze marxés, diu:

- Es clar: ¿ per ventura no soc jo qui us he elegit a tots Dotze ? No obstant un de vosaltres és un dimoni.

Amb la primera frase Jesús vol fer constar que quan Judas fou elegit era tan pur com els altres. Havia estat elegit per Ell mateix, que no pot fer una cosa malfeta. Judas havia tingut tanta fe com els altres, i era tan lliure com els altres, potser més i tot que els altres.

Ara bé: Jesús distingia perfectament entre un pecador i un dimoni. Perquè un pecador sigui un dimoni és necessari que la seva perversitat el faci incapaç de reconciliar-se amb Déu; que odii a Deu fins a tal punt que no pugui creure en la seva misericòrdia. El diable no pot creure en la santedat i misericòrdia de Déu; no és capaç de demanar perdò, per això la seva condemnaçió no té remei.

El caràcter del pecat de Judas l'assimila als dimonis. Aquest pecat es dels que no es perdonen, perquè fa oposició a l'acció de la gràcia divina. No obstant ¿ qui posaria límits a la gràcia ? un home sempre fa més llàstima que un dimoni.

Sant Pau potser havia arribat a odiar a Jesucrist i perseguia els cristians però com que estimava a Déu, fins a tal punt que volia convertir-se en l'espasa del càstig diví contra els cristians, la Providència no permeté que desconegués la filiació divina de Jesús, i l'acció de l'Esperit Sant. En realitat, Deu no volgué que per una falta d'informació Sant Pau seguís ~~perseguint~~ perseguint els cristians per desconeixement del misteri de la Trinitat i de la Redempció.

Judas és un dimoni. Però encare es un home. Es un home diabolic. I en aquest cas es podria dir: "mentre hi ha vida hi ha esperança." Qui és capaç de limitar la infinita misericòrdia divina?

Judas dons no es un misteri: Molts dels perseguïdors de Jesucrist s'hi assemblen. Aquí no hi ha altre misteri que el de la salvació de Judas. Tot lamentant

que el seu gran pecat determinès la mort de Jesús, la única ~~que~~ cosa que ara ens interessa és saber si s'ha salvat. Davant d'aquest problema només hi ha un fet cert, i és que els mèrits de la passió i mort de Jesús crist són tan infinitesimals com la gràcia divina, capaçs de salvar tots els Judas del món. No intentaré pas fer simpàtica la persona de Judas, perquè això m'avergonyiria, Però, si voleu que parli amb franquesa, m'interessa que s'hagi salvat. Ens aconçolaria a tots saber que s'ha salvat. Deu em perdoni, però sembla que convindria que s'hagués salvat. Som tants els traïdors ! La vident alemanya ,Teresa Newman, afirma que Judas s'ha salvat. En tot cas, amb l'Evangeli a la ma, malgrat la tràgica fi de Judas, no es pot pas ~~afirmar~~ afirmar que morís impenitent. Abans de morir va confessar públicament el seu crim. Es va "penedir" - diu Sant Mateu (XXVII) " He pecat lliurant la sang innocent" - va dir Judas. " I havent llençat els diners dins el Temple, es retirà, i ~~se'n anà~~ se n'anà a penjar-se." L'Evangeli no diu res més, no diu que el traïdor desesperès de la misericòrdia divina, només diu que es va penedir. qui ens autoritza doncs per afirmar que desesperà de la misericòrdia divina ? Qui ens autoritza a no admetre que el " penediment " de que ens parla Sant Mateu, la confessió pública de Judas i el coratge de rebatre els diners dintre el Temple no constituïen un acte d'amor envers Jesús ? Penediment vol dir demanda de perdó. El penediment és un do de Déu. Per l'esclletxa d'aquest penediment podien passar-hi dolls de la divina gràcia.

Aquest penediment podia remoure l'obstacle a la gracia. Per consegüent, des d'aquell moment Judas hauria deixat ~~d'esser~~ ^{un} d'esser dimoni i hauria passat a ~~esser~~ ^{esser} esser un pecador penedit. Deu escolta sempre els que es reconeixen pecadors. La seva gracia no és mai negada als que es penedeixen del seu pecats.

El mot "desesper" l'Evangelí no l'usa pas en parlar del suïcidi de Judas. El fet del suïcidi no demostra pas necessàriament que Judas desesperès de la misericòrdia de Jesús. Potser demostra que, després del penediment, les facultats mentals del traïdor sofrírent un daltabaix espantós, realment proporcionat al crim que havia comès. La única llum que devia quedar en el seu enteniment és que feia molt de fàstig, que es feia molt fàstig a ell mateix. No n'hi havia per menys. El mot "desesper" es una lleugeresa tradicional que els psiquiatres podrien interpretar per un trastorn mental, per un acte irresponsable. Deu va permetre que Judas es penedís, però va permetre també que morís penjat, com es esqueia al gran Traïdor. No hi ha incongruència a que morís penedit i penjat aquell de qui Jesús havia dit " Ni mai que hagués nascut. "

X X
X

l'Esglesia ha estat molt dura per el Traidor. El Dant col·loca Judas a la boca de Satanàs, en el centre de l'Infern. Segons el Dant, Satanàs l'anrà rosegant eternament. Però en el Dant és més bona la Teologia que els sentiments. A la façana gòtica de Castellò d'Empuries, l'esglesia on em vaig casar, hi ha els Dotze Apstols, però fins fa poc, Judas fou tan apedregat per la mainada cada ~~Dissabte~~ Dissabte de Gloria, que el Traidor ja estava apunt de caure a bocins quan fou retirat d'aquell lloc ~~per~~ perquè els altres cinc sants apostols d'aquella banda no acabessin fets malbé. Dèu ha permès que no hi hagués compassió humana per Judas, però la nostra duresa pot ésser corregida per la misericòrdia divina.

Dèu m'en guard de presentar un Judas simpàtic con han fet tants enemics de Jesucrist, però ara digueu-me, " com us estimeu mes que acabi la Passió ~~la~~ i Mort de Jesucrist, amb un Judas penedit o amb un Judas impenitent desasperant de la misericòrdia de Dèu ?.

Jo no em puc moure de la versió de Sant Mateu. A mi em convè un Judas penedit digne de la misericòrdia divina.

X X
X

En aquells moments, Jesùs moria també per l'" amic " Judas.

Ultim capitol

206

~~Misteri~~

El misteri de Judas

J. More